

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

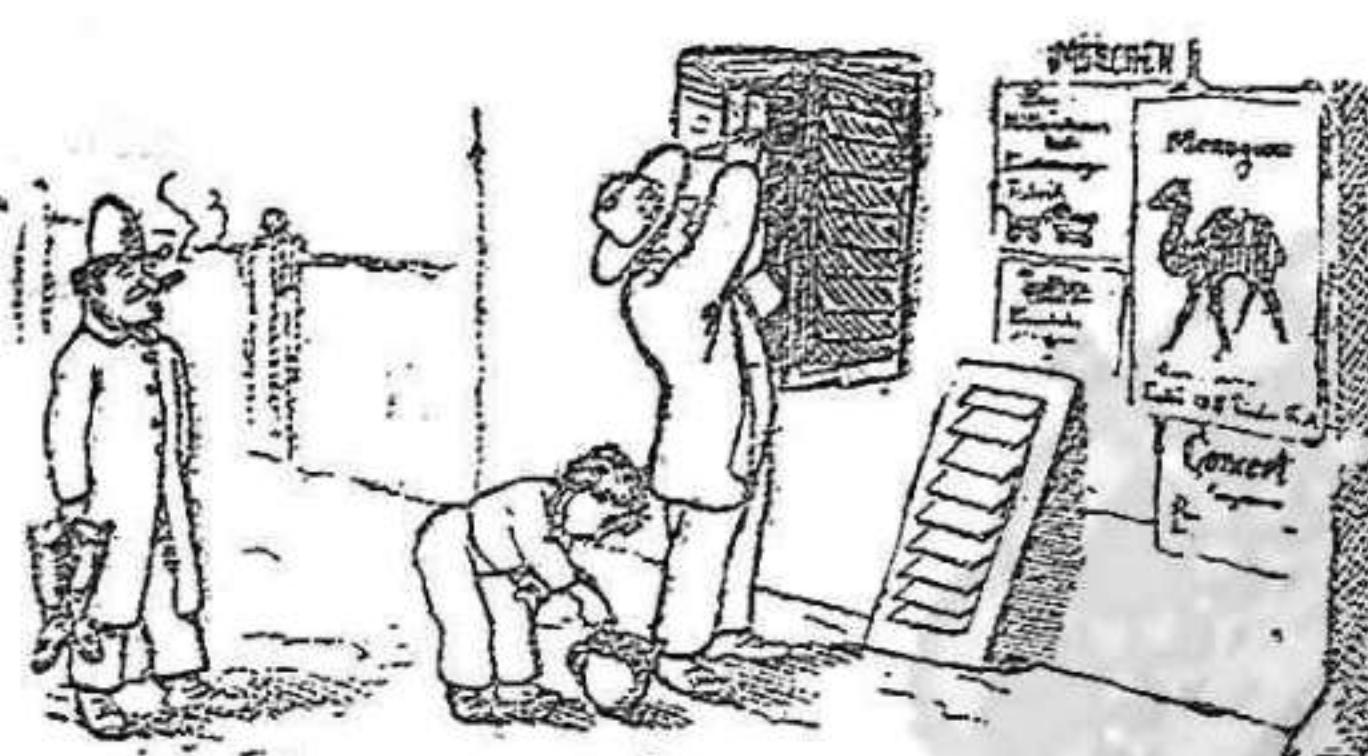
Y 10 centaus paper en 1er isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA BROMA PESADA.

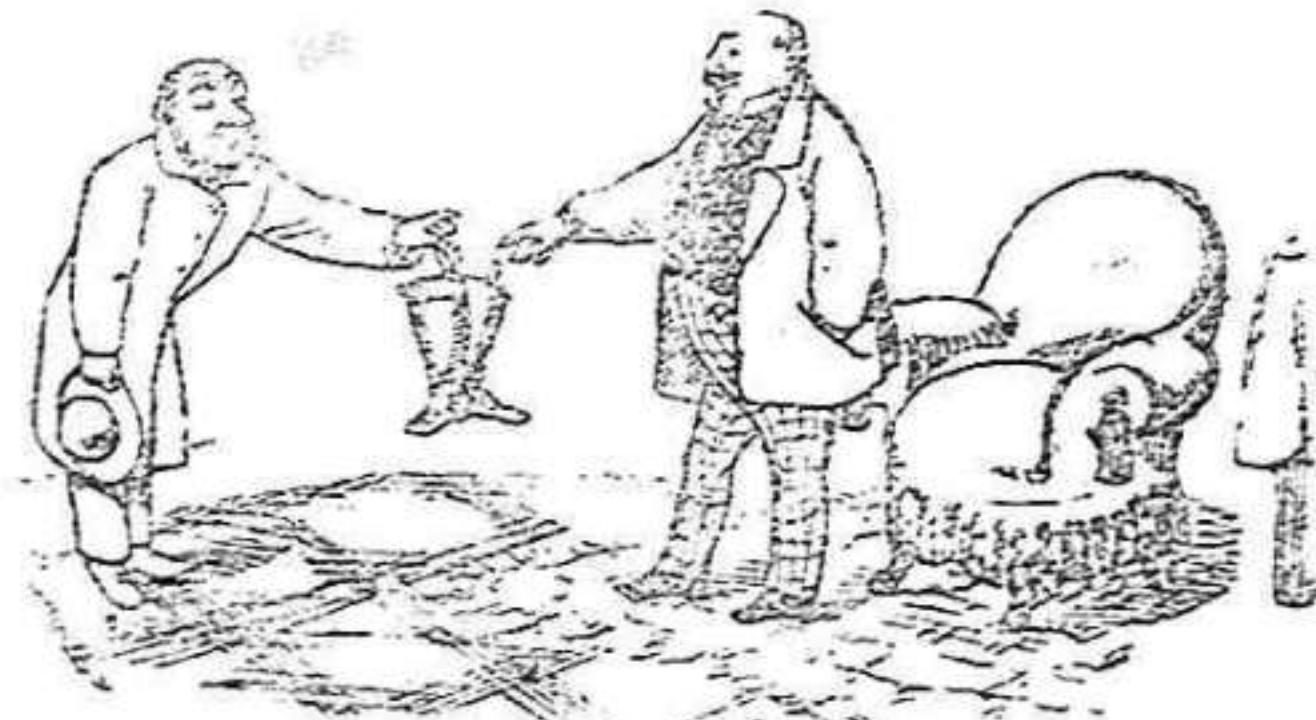
Vels 'hi aquí que 'l senyor Pere,
qu' es un sabater com cal,
surt de casa á dur las botas
á casa 'l senyor Bernat.
Vels 'hi aquí que 'l home troba
que al cantó del carrer Gran

hi han alsat una barraca,
y vol saber qué serà.
Vels 'hi aquí que 'l senyor Pere,
mentres s' està allí aturat
mirant los camells y micos
que à la paret hi ha pintats,
no repara que un fauga,

aprenent pintor, 'l hi està
abocant lo pot del negre
al calçat que dà al detrás.
Vels 'hi aquí que tot alegre
va á casa al senyor Bernat

y 'l hi entrega las grans bota
que 'l senyor 'l hi està esperant.

Vels 'hi aquí que al punt que 'l home
se las anava á posar,

'l hi surt un raig de pintura
que 'l farceix dels peus al cap.
Y vels 'hi aquí com se quedan
un senyor brut y enganyat,
y un sabater, sense culpa,
confós y ab un pam de bas.

ACTE PRIMER.

L' escena representa un dia sense sol. Per la banda de Galicia hi ha un núvol negre que 'l tapa; per la banda de Catalunya n' hi ha un' altre. Alguns fusionistes se passejan per l' escena, mirant la nuvolada ab ulleres de llarga vista.

Los uns temen que aquests núvols se 'n anirán ab llamps y trons; altres en cambi ho esperan per sanejar la atmòsfera.

Un grup conservador somriu, ab l' idea de "que podeu anar-se'n ab pedra seca y endúrse'n en un instant tota la anyada fusionista.

Per entre 'ls grups se senten murmuracions, y d' entre 'l xiú xiú ressurten tres paraulas: Romero Ortiz, Balaguer, Posada Herrera.

S' han de reparir los papers y tothom vol ser primer galan.

Se presenta 'l director de la companyia, en Sagasta, y contra lo que s' esperava y sense atendre las facultats de cada actor, designa á 'n en Posada Herrera, qu' es un barba que hauria de retirarse de la escena, perque ja rapapieja. En Romero Ortiz, cregut de que 'l hi han fet una injusticia, perque ell té més brillo que 'l altre, 's retira á casa seva.

A 'n en Balaguer lo nombran segon galan. Es de bona pasta y s' hi conforma: alguns murmurran, y entre dents diuen que 'l Trovador de Montserrat, cap á sas vellesas, s' encarregarà deis papers de traidor.

—«Oh no! May de la vida... ¡No sò així!

«¡Al Congrés votaré á 'n Romero Ortiz!» *

Se verifica una mutació á la vista, entre 'ls crits dels partidaris de 'n Romero Ortiz, que invocan los sentiments liberals del diputat per Galicia, y 'ls que estan atents únicament á la vén de 'n Sagasta, los quals invocan los debers de la disciplina. Al fondo se senten las riatillas dels conservadors, y la vén de 'n Romero Robledo que recita aquella fábula:

«En estas disputas
llegaron los perros.»

L' escena ara representa 'l saló de la presidència. Una multitud inmensa omplà 'l local. Hi ha tot lo quadro de actors; pere no tois son de cartell; al contrari, abunda molt la comparseria.

Lo director de la companyia, l' inimitable Sagasta, ab lo tupé perfumat se passeja entre 'ls grups, repartint estretas de mà y moltas rialletas. Los comparsas pensan ab los seus districtes, ab los compromisos que han deixat, ab las obligacions que han contret, ab las promeses formals que ván anar fent, y quedant convensuts de que 'l cumpliment de aquests compromisos, de aquestas obligacions y de aquestas promeses, se troba precisament dintre de las butxacas del majestuos Sr. Sagasta.

No falta sino un impuls, y tots, com un sol home, votaran al Sr. Posada Herrera.

L' impuls no 's fá esperar.

Un parlament de 'n Sagasta inclina la balança. «Nosaltres ho som tot y ho podém tot: tenim la seguretat de viure molt temps: may cap partit liberal s' havia trobat tant desembrassat com nosaltres: tenim la confiança del país y la confiança del rey. Aném á alsar á la Espanya de la seva postació. No 'us dividiu. Si arribéu á dividirvos jo abandonaré 'l poder: que vingan uns altres á governar. Se ván á fer las designacions dels primers papers: nombrém una comissió que s' entenga ab nosaltres, y lo que de aquesta comissió y de nosaltres surti, ha de ser obehit per tots.» (Grans aplausos).

Lo Sr. Romero Ortiz s' està en un recò sense dir una paraula.

Mentre la comissió funciona, se serveix un refresh. Es lo que 'l hi faltava al Sr. Romero Ortiz, un vís d' orxata de xuflas.

Se reanuda la sessió: lo barba es nombrat primer galan, y com una prova de las seves facultats, comensa per desempenyar un paper.

Barretina d' estam, livita llarga d' estamenya, calces curtes, mitjas negras y sabatas ab sivella. S' ha caracterisat de mestre de minyons. ¡Vaya un primer galan!

«Molts de vosaltres sou joves, no hén estat mai al Congrés, y com que podríau cometre alguna etzegallada, jo vinch á donarvos una petita llissó.

Ab la palmeta dona un cop á la taula, y crida:
—¡Atencion!

»Lo primer deber del diputat de la majoria es votar ab lo gobern. Deixéusos de independencia, deixéusos de aquella política que sustentauan quan erau als districtes: llavors erau candidats, avuy sou diputats, y diputats de la majoria, y hieu de votar ab lo gobern sempre, hieu de votar hasta alló que no us sembli bê.

»Y are que ja coneixeu la marxa, jala! ja consegir!»

Lo mestre agafa un puntero, y senyalant unas grans lletras que hi ha en un gran cartell, fa que tota la comparseria vaja cantant á coro:

V-o-ro t-a-ta r-e-m-rem. Vo-ta-rem.

A-b-ab l-o-lo g-o-go b-e-r-n-ber. Ab-lo-go-ber.

Votarém ab lo gobern!....

Lo mestre:—Vaja, molt bê! Estich content de vosaltres: siguéu sempre bons minyons, y tingueu sempre temor de Déu y de 'n Sagasta. S'ha acabat la classe; ja podéu anar al Congrés.

L'estudi se disol: los diputats se retiran plens d'infantil alegria.

A la sala de la presidencia, convertida en estudi, no hi quedan més que dos personas, en Balaguer y en Romero Ortiz.

Se miran y arroasan las espallasses.

Per últim lo Sr. Romero, trayentse un paper de la butxaca y ensenyantlo á D. Víctor, exclama:

—Miri, D. Víctor: es la carta en que 'n Sagasta m'oferia la presidencia del Congrés. Està escrita del seu punyo y lletra. ¿Vol ferme'l favor de dirme qué 'n faig are jo d' questa carta?

—Escolti, D. Anton, ¿no té un museo de curiositats?

—Sí, senyor.

—Donchs guárdila en lo museo.

P. K.

BASTA LADAS

N la pròxima setmana cambiarém los tipos del nostre semanari que están ja gastats á fôrça de dir vritats als conservadors.

Veurem si 'ls constitucionals los farán mai bê tant aviat com ells.

No ho desitjém ni esperém.

En Sagasta es l'âncora de salvació dels centralistes.

Los centralistas duhen pochs diputats á las Cortes; pero en Sagasta 'ls reparteix los primers papers.

Y are vejan á saber los intents de 'n Sagasta.

Tal vegada desitja que sigan los centralistas los que treguin las reformas liberals del foch.

Pero jay! que si es aixís, tinch por de que aquelles reformas sortirán cremadas.

Un article de 'n Brusí tracta á n' en Garibaldi de mamarracho en momia.

Lo general Garibaldi es un mamarracho que ha fet l'unitat d'Italia, y una momia que dona encare suor fret á tots los reaccionaris de Europa.

Si hi ha dret de insultar á un home ilustre, per que està malalt, ¿qué dirém del director del *Diari de Barcelona*?

Vaja, Sr. Mañé: cauterisis las llagas del coll, empaissis lo pús y no l'escupí, que 'ls seus lectors acostuman a enterarse del *Diari* tot prenen lo xocolata, y 'ls podria fer fâstic.

Discurs de 'n Concha, president del Senat: «Obrant d'aquesta manera afiansarèm lo trono tal com ho està á Inglaterra, Amadeo á Italia...»

Una véu:—Humberto.

Concha:—¡Ah! sí, m'hi equivocat: Humberto volia dir.

Lo general Concha, si vol afiansar tronos, com diu, ha de comensar á afiansar la sèva memòria. Recordi, per si ho havia olvidat, que 'l tal Amadeo havia sigut rey d'Espanya y vá haver de dimítir.

En Moret es un demòcrata que somia ab unir la democràcia ab la monarquia, ó com si digne-ssem, tracta de tirar aygna al vi.

En Moret es ademès un libre-cambista, que acceptarà, sense cap dificultat ni reparo, 'l càrrec de president de la comissió de pressupuestos.

D'aquesta manera podrà sosténir millor las tendencias libre-cambistas del gobern.

Aixó haurán de agrahir los industrials al ministeri. En Camacho ha anat á buscar l'estira-cordeles, fora de la familia.

Fins á l'isla de Cuba 'ls capellans nos fán la guerra.

Los escolapisos de Guanabacoa han deixat la suscripció del semanari *L'Atlàntida*, que vêu la llum á la Habana, per lo delicto de publicar un anunci de *La Campana de Gracia*.

Ay Jezú! Què barbaridá!

Al Cairo (Egipte) hi ha hagut una insurrecció.

La guardia de palacio vá pujar á las habitacions del Khedive y vá exigirli'l cambi de ministeri.

A Egipte estan molt atrassats. Quaranta anys endarrera, ja succechia lo mateix á Espanya.

Los forniers de Madrid han pujat lo pâ, y 'ls madrilenyos estan que trinan.

Remey contra la puya dels forniers: que l'ajuntament fassa un forn en cada districte, que compri farina, que l'administració militar deixi soldats, y que 's venga 'l pâ al preu més just que surti.

Y diuhen que á Madrid son libre-cambistes! Y diuhen que l'Estat no ha de ficarse per res del mon en las qüestions del comers y de la industrial.

Aquí vè com de motlló aquell refran:

«Una cosa es predicar y otra dar trigo.»

Llegeixin y escruixéixinse:

L'escena passa á Verdú. Una malalta casada y jove se troba á las portas de la mort, y sentint grans remordiments, demana confessió.

Se presenta 'l rector, y al demanarli si tenia que confessarli algun pecat important, vá dir que sí, y vá contar lo següent:

«Que no havent pogut lograr successió com ab deliri desitjavan tant ella com lo seu marit, havia sollicitat successivament fins á quatre probats pares de família, sense per això haver lograt los seus desitjos.»

Lo rector, en lloch de donar consol á aquella desgraciada, s'escandalitza y declara que no la pot absoldre, fins y á tant que las quatre esposas ofesas la perdonin.

Y sense pararse en divulgar lo secret de la confessió, cita á las quatre esposas al peu de llit de la moribunda.

La desgraciada malalta vá fer pública confessió de las seves culpas, y ab llàgrimes als ulls, demanà perdó á las quatre donas. Aquestas ván otorgarli.

Y are veurán las cristianas conseqüencies d'aquesta infamia del rector de Verdú.

Lo marit de la malalta, á qui no ván deixar penetrar dintre de l'arcoba, vá amagarse y vá sentir-ho tot, quedantse com alelat.

Las quatre donas ván anar-se'n á casa sèva, y lo primer que varen fer vá ser armar rahons als seus marits, produintse grans disensions.

Y 'l poble enter vá tenir esment d'aquell fet, donant lloch á un gran escàndol.

¡Qué satisfet déu haver quedat, després d'això, 'l ja célebre rector de Verdú.

No estranyin que 'ls parli poch de las fîras y festas de Barcelona.

Diu un ditxo que d'allá ahont no n'hi ha no 'n raja, y las festas d'aquest any son magres com mestre d'estudi atrassat y pobres com contribuent després de pagar lo trimestre.

L'Ajuntament las ha calificadas d'ordinarias, y efectivament son molt ordinarias!

Diuhen que l'any que vè las festas serán extraordinàries.

Aixís es que posarém l'entusiasme ab esperit de ví, perque no 's descomponga, y fins á l'any que vè.

Desde 'l mars al agost la recaudació de consums de Barcelona ha tingut aquest any un augment de 168,917 pessetas sobre igual període de l'any passat.

¡Pobres regidors de 'n Fontrodona! ¡No han de tenir un augment los consums si ells mateixos s'estan consumint d'anguria!

LOS BANCHS DEL CONGRÉS.

Lo gran saó de sessions encara està tot desert!

las moscas, ab vol incert, pululan per tots cantons.

De tant en tant, d'un ferat, alguna rata aixerida surt, y 's passeja atrevida per aquella soletat.

Los banchs lentament cruceixen com si estessin malament, y, mij apagat, se sent lo murmur que produeixen.

¿Qué diuhen? Un d'ells s'estira, guanya si hi ha algú al voltant y, mirant al del davant, aixís, tot cruixint, suspira:

—¡Ay! Avuy a tra vegada tornarà això á està ocupat: s'ha acabat la llibertat y la vida rega'ada.

Avuy altra cop, de franch, tornaré a fer d'assiento p'algún trossot d'esperpent... ¡Ay! ¡Y qu'és trist lo ser banch!

¿No es vritat que d'una rata tener de sè 'l pedestal d'algún tipus carcaval ó d'alguna rata sèbia?

A mí no 'm feria res se 'l banch d'un bon diputat; pero may, may he aguantat à ningú que fés lo pes.

Primer vaig servir per un que tot lo dia cridava, sino que tot quart parlava no deya res, en conjunt.

Després vaig tenir un seyo de tant raguïtichs recursos, que quan feya 'ls seus discursos tothom deixava 'l salò.

Després va venir un pastera que, puntualment, cada dia preguntava si 's faria una certa carretera.

Luego va seguir un doctòr que ni us moment va caillar fins que 'l Gobern 'l hi va dar un bossinet de terró.

Després... però jà que mentarte més persones y més fets? Tots han sigut com aquells que ara acabo de citar.

Sempre he tingut sobre mèu cridaires y baladres... ¡Ay, si no'n vinguts cap més! ¡Festo, t'ho prego bon Déu!

Aquí calia, y 'l altre banch que en silenci l'escoiava, a reparar qu'ell acaba, diu, girant los ulls en blanc:

—Trista, molt trista es l'història que ara acabas de contarme: jo no podrà queixarme si 'l silenci 'm donguès glòria.

May he aguantat camorrists; pero si t'haig de ser franch, t'asseguro a fé de banch, que he passat horas molt tristes.

Al revés d'els verds, los que hi tingut sobre mèu may han volgut que la veu los ressonés per 'qui dins.

Los tipos que jo hi tingut tots son d'identica cessa: grau panxa, molta catxassa y una perpètua quietut.

Sense d'esta boca es mia, dugas horetas dormint y dugas més escupint, han segut tot lo snt dia.

No demanan ni pretenen; sempre mirant y calant; quan algú crida, se'n van y quan fa bona sol no venen.

Si 's fa a guna votació, van mirant d'arrengons y d'equif. Si senten si, diuhen: ¡si! si senten no, diuhen: ¡no!

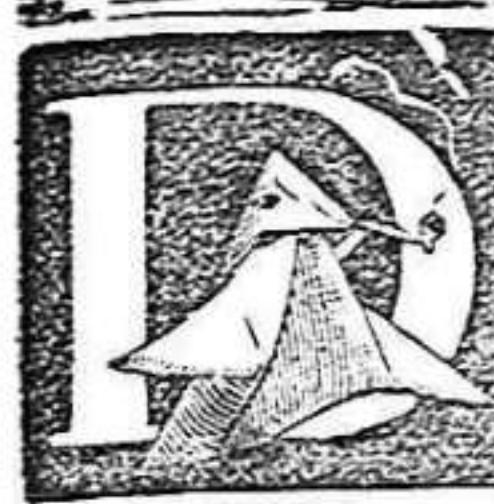
Tot ab tot, no fan cabrà, pero mal tempoch no'n fan. ¡Veyam si 'ls que avuy vindràs sabràs fer més ben papè!

De cop són pe 'l salò crits y passos barrejats y entrant tots los diputats en revolta confusió.

Los dos banchs, a la vegada, se'n miran rapidament, y murmurant tristement:

—Son com sempre! ¡Pastorada!

C. GUMI.

EL magatzém d' efectes timbrats de Murcia ván desapareixe 672.000 sellos de comunicacions.

No es estrany: los sellos son de paper: al magatzém devian deixar alguna finestra oberta, y una petita ventada basta y sobra per ferlos volar.

Lo Sr. Moret era demòcrata y 's fá monárquich. Segons diuhem, lo Sr. Balaguer era monárquich y 's fará demòcrata.

Véns hi aquí que l' un s' arronsa y l' altre s' estira.

Lo rey de l' as d' oros se troba actualment al Nort de Escocia, entregat á las delícias de la cassa.

Es un tipo que no sap estar may quiet. Després de la cassa de húngaras, se dedica á la cassa d' escossesas.

En Camacho ha fet un plan de reformas, que conté 17 projectes, ó comj si diguéssem mitja peseta.

Projecte primer: Restabliment de la base 5.ª de la llei arancelaria de 1869.

Prou: aquesta mitja peseta no passa: es groga, se l' hi véu lo llautó.

Los habitants dels Estats Units son la gran gent del negoci y del esperit d' empresa.

Fà poch temps que s' han dirigit al Papa, oferint-li hospedatge dintre de la república, abia bona intel·ligència, l' hi han dit, que si necessita una ciutat, l' hi construirén expressament.

Jo ho crech: una ciutat ó una gabia: la qüestió es ensenyarlo y treure'n lo such.

Un miracle verificat á Lourdes. Adverteixin que l' contan los periódichs religiosos de la vinya república:

«Se tracta de un turch que duya un gran turbant vert: tenia un jep com un fardo de contrabando; vā ficarse á la sagrada piscina y l' jep se l' hi va fondre. Desseguida l' moro s' treu lo turbant, s' ajenolla al mitj de l' iglesia, y exclama:

—Fins are ni v'iscut enganyat. Desde aquest moment abjuró del Koran, y regonech la religió catòlica.»

¿En quina escena?

Ja ho saben los francesos: no tingan cap mal de cap per la qüestió de Tunex, ni per l' insurrecció del l' Argelia.

Ja no han d' enviarhi soldats, ni generals, ni canons, ni ametral·ladoras.

Bastará que hi envíin companyías de bombers y uns quants carros ab ayqua de Lourdes.

Aixís que s' presentin los moros en actitud hostil, se 'ls hi tiran xorros d' ayqua, se 'ls remulla de cap á pèus, y vostés veurán com deixan caure l' espingardia y 's quedan ajenollats.

Està probat que l' ayqua de Lourdes converteix als moros.

Lo ministre de la Guerra francés ha disposat que 'ls convents de monjas no estigan exempts com fins a e dels allotjaments de tropa.

Quants arguments no 'n sortirán, per escriure sarsue!as bufas!

Entreteniments del rector de Vilanova de Prades:

Primer: A l' iglesia s' rifa una barretina y un mocador. Lo bitllet val dos quartos.

Segon: L' altre dia vā dir que l' Papa volia saber quins eran los catòlichs del poble, y á la porta de l' iglesia vā obrir una llista, apuntant com á catòlichs á tots los que tiravan quartos á la bacina.

Tercer: Vá pronunciar un sermó en lo qual hi figurava l' següent pàrrafo: «Lo Papa està prés, y com á fills que som de l' Iglesia es precis redimirlo. ¿Qué no faria vosaltres si tinguesseu al pare prés? Donchs redimiui al Papa.»

Véns hi aquí un rector molt actiu y molt distractiu.

Molt se parla aquests dies sobre si 's fará ó no 's fará l' arreglo de la Dèuda.

Jo crech que no 's fará, per una rabò molt senzilla.

La Dèuda d' Espanya es com un parell de sabatas vellas y atroïnadas.

No té adop.

De un periódich italià:

«Se parla de una nova reconciliació entre la Prussia y l' Vaticà.

«Intermediari de aquesta reconciliació: l' rey de Sajonia.

«Pero l' mateix rey de Sajonia ha sigut també intermediari de una entrevista política entre l' emperador d' Alemania y l' rey Humbert.

—»Quin rey més cayo! Destinat á conciliar á tot lo mon.

—»Vels'hi aquí un home que podria deixar lo càrrec de rey, y dedicarse á jutje de pau, per presidir actes de conciliació.»

Ilegeixo en un telegrama:

«La reina de Inglaterra ha creado seis pares.»

Dialech:

—Sis parells? ¿De què? ¿De guants? ¿De mitjes?

—Sis pares, vol dir sis senadors.

—Donchs aixís serán doce.

Dos fulanos de Madrid se disputan per medi de remits en los periódichs l' invenció del moviment continuo.

Jo crech que ni l' un ni l' altre l' han trobat.

Lo moviment continuo, no es res més que l' belluguet de 'n Romero Robledo.

Quan es al poder se mou alsant la cullera.

Quan es á la oposició se mou per tornarla á arreplegar.

Un fanàtic per l' homeopatia, fèu testament institubint heréu universal a un seu nebó, meje alopàtic, ab la condició de que havia de posar sobre l' seu ninxo un epitafi, que trobaria tancat dintre de un plech.

Quan vingué l' hora de obrir lo plech indicat, se trobà que deya:

—Aquí jau Pere Corder.—Estimá l' homeopatia fins ab amor.

L' heréu se permeté introduhir en l' epitafi una petita correcció.

—Estimá l' homeopatia fins á la mort.»

Dos anécdotas: l' una s' refereix á un reo; l' altre á un butxí.

Aquí vā la primera.

Sortia l' reo de la presó, camí del patíbul, y vā preguntar:

—¿Quin dia som avuy?

Lo butxí vā respondreli:—Som dilluns.

—Amigo: sí que començo he la senmana!

Lo butxí protagonista de l' altre era un home molt atent y cumplimentós.

Després de haver fet moure la fatal palanca, quan lo pobre reo ja no existia, fent una cortesía va dirli:

—Si es servit!

Los homes de brona també s' moren: pero n' hi ha que fins á l' hora darrera saben conservar l' humor.

Tal era en Pere, al qual, vayentlo la sèva família desauciat dels metges, l' hi ván presentar un curandero de molta fama.

Lo curandero curava ab una reliquia, y á n' en Pere, després de passarli pel front dos ó tres vegades, vā diril:

—Vaja, ja estás curat.

—¿Quin val la cura? vā preguntar lo malalt, que guardava tota la claretat de judici.

—Val un duro.

—Vinga un duro, vā dir á la sèva dona.

Y agafant la ma del curandero, va fregarli l' duro tres vegades, després de lo qual vā dir:

—Vaja: ja estás pagat.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—Ber-ga-da-na.

2. ID. 2.—Car-bo ne-ra.

3. MUDANSA.—Cas, nas, mas, pas, fas.

4. SINONIMIA.—Roca.

5. TERS DE SÍLABAS.—CA SA CA

SA BA TA

CA TA LA

6. GEROGLIFICH.—Cada hu s' enten y balla sol.

Han endavatin totas las solucions P. Pi, Joan de las Vinyas y Palurdo: n' han endevinades 5 Pepet del sastre y Jutje de guerra: 4 Aguilera y Tomás Moro; 3 Salitrach; 2 Pà y Naps, Reverbero y En de Nuria, y 1 no més Emplet cessant.

XARADAS.

I.

Un total coneigut mèa
me vā dir l' altre senmana
que qui lleix la Campana
dos-hu molt davant de Déu.

Y tornant jo endarrera
las rahons qu' ell me vā dar,
cap recurs l' hi vā quedar,
cap mès recurs que tercera.

Q. Roig.

II.

En Pep que tot fá molts anys
y que no l' ha vist ningú
abandonà als seus companys
dos are ab molts desenganyos
y fins ab tercera-hu.

PAU SALA

ANAGRAMA.

Avants l' Ignés
tot gran modista
y tot l' hi vista
que no fa rés.

S. B. DE M. DE R.

MUDANSA.

No es tot cert o tot qu' explica
l' heréu del tot de 'n Martí,
dihent que ab total ahí
se cremá l' tot una mica.

Lo que crech que hi ha de cert
y es lo que tothom ignora,
que ahí á la sèva senyora
se l' hi cremá un total vert.

J. E. PUNTAFRI.

ROMBO DE PARAULAS.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

</

LA CONFUSIÓ.

Alguns se creyan que la lutxa dels dos atletes havia de acabar ab la vida del un ó del altre; pero l'agarrada no ha sigut més que un ensaig. La funció verdadera s'anunciarà per cartells.